СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ — РІК XL. Ч. 187. Джерзи Сити, Н. Дж., пятниця, 12 серпня 1932.

VOL. XL. No. 187. Jersey City, N. J., Friday, August 12, 1932. THREE CENTS.

ФЕДЕРАЦІЯ ПРАЦІ ПРОТИ ЗНИЖЕННЯ ЗАПЛАТИ РОБІТНИКІВ

НЕ В ЦЬОМУ РОЗВЯЗКА, А В СКОРОЧЕННЮ РОБУЧОГО ДНЯ.

БОСТОН. — Вілієм Ґрін, президент Американської Федерації Праці, котрий приїхав тут на конвенцію реставраційних робітників, заявив, що Федерація Праці противиться зниженню робітничої заплати робітників реставраційних, залізничих і взагалі всяких інших, бо Федерація вважає, що кризи й депресії не можна розвязувати знижуванням заробітної заплати, але скорочуванням робучого дня. Федерація Праці стоїть за 5-дневний тиждень праці й 6 годинний день.

Федерація Праці відкине домагання залізничих зарядів обнижити робітничу заплату залізничих робітників на 10 процентів.

До організації реставраційних робітників належать теж робітники, які видають напитки. Щодо проґібіції сказав Ґрін, що, на його думку, до відкликання проґібіції ще далеко, але пиво буде дозволене в недалекій будуччині.

РУХ НА БІРЖІ ЩЕ ВДЕРЖУЄТЬСЯ.

НЮ ЙОРК. — На місцевій біржі підійшли вгору наперед донди, а за тим ще раз пішли вгору шери. В середу панував там такий оживлений рух, що лиш один раз за минулий рік був такий рух. Шери знов підійшли 2 до 8 пунктів.

МОСКВА ХОЧЕ ЗИЧИТИ ГРОШІ НА АМЕРИКАНСЬКІЙ БІРЖІ.

НЮ ЙОРК. — Московський уряд думає дістати позичку в Америці через продаж бондів на біржі.

Кажуть, що Москва вже поробила відповідні приготування з „Чейс Нешенел Бенк оф Ню Йорк" та „Інтернешенел Аксептенс Бенк". Бонди мають зобовязувати Москву звертати власникам бондів гроші валютою того краю, в якім зичиться гроші.

Зприводу наміреної продажі бондів на американській біржі стали кружляти вже чутки про якесь визнання московського уряду Америкою. Банкирі, які мають переводити цю операцію, дістануть очевидно високі зиски; вони запевняють, що наслідком продажі бондів оживиться торговля між Америкою й Росією.

З ПЕРЕДВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ.

ВАШИНГТОН. — Президент Гувер викінчує свою промову, якою він має приняти в четвер вечером свою номінацію на кандидата републиканської партії. До Вашингтону зїздяться на цю промову републиканські лідери. Промова має коло 6,000 слів та буде розіслана радіом по цілій Америці.

Демократи на хвилю забули про президіяльну кампанію, а звернули увагу на наближаючеся переслухання нюйорського мейора Вокера ґубернатором Рузвелтом. Вокера при відїзді з Ню Йорку відводила величезна товпа народа, з котрої одні його витали, а другі висвистували. Демократи в Олбані урядили йому велику привітну демонстрацію.

ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИЩА.

ЛОС ЕНДЖЕЛЕС. — Середові змагання в пливанню дали Америці дві побіди. Клаpенс Крабе виграв перегони в пливанню вільним стилем на 400 метрів, а панна Джорджія Колмен у змаганнях у пливацьких скоках з дошки 3 метри завввишки.

У всіх цих змаганнях поважними суперниками Американців були Японці та Австралійці, а деколи Французи.

ШЕРОВЦІ БАНКУ ПІЗВАНІ В СУД.

НЮ ЙОРК. — Ґрупа депозиторів замкненого минулого року банку „Бенк оф Юнайтед Стейтс" внесла через стейтового суперітендента банків позов проти шеровців банку. Хочуть вони випозивати від них близько 7 міліонів долярів. Кождий шер має відповідати за 25 долярів.

„ОГИДНА ТРАГЕДІЯ АМЕРИКИ".

НЮ ЙОРК. — Цими днями появилася книжка „Ціна Проґібіції", написана Малверном голом Тилитом. На основі 10-літних студій проґібіції автор приходить до переконання, що Америка платить за алькоголні напитки бутлеґерам 17 міліярдів долярів річно. Автор називає це огидною трагедією Америки.

АКТОРИ НА ПОХОРОНІ СОБАКИ..

ЛОС ЕНДЖЕЛЕС. — Німецьку поліційну собаку Рин Тин Тин, відомого звіринного актора рухомих образів, котрий погиб у понеділок зі старости, поховано церемоніяльно на маєтку власника Лі Донкена. На „похорон" явилося велике число кінематографічних акторів, які колись грали з ним у ріжних штуках.

Рин Тин Тин мав „грати" незадовго в одній великій штуці, що зветься „Ґордість Леґіону". Через його смерть треба було підучувати його наступника, котрим став його син, що в усім скидається на славного батька. Так запевняють рекламові письменники Голівуду.

ПАМЯТНИК УКРАЇНСЬКИМ ПОЛЯГЛИМ НА БУКОВИНІ.

З черновецького „Часу" довідуємося, що в селі Кліводині на Буковині відбулося посвячення памятника в честь поляглих з того села. Памятник коштував біля 12,000 левів, що їх зложили в першу чергу воєнні вдови, а дальше й усі інші мешканці Кліводина. Коло здвигнення того памятника найбільше заслужився емеритований директор школи, В. Григорович, який на його посвячені, доконанім о. Радиком і священиком із Суховерхова, виголосив майже годинну промову. Свято закінчив хор, відспівавши „Вічная память". Щож до памятника, то він, як спільна могила всім борцям-героям із Кліводина, має на самім верху вірш Б. Лепкого: „Життя — це боротьба, бій за щастя як не своє, то за других, своїх"... На мармуровій плиті виписані: а) герої світової війни (1914—1918), яких упало 64 (крім там ненаведених 5 Жидів), б) герої української визвольної війни (1918—1920), яких упало 3 і в) 3 розстріляні 1915 р. російським воєнним судом на основі тайного і безпідставного доносу. Тут варто ще зазначити, що дир. В. Григорович написав цілу книжку, в якій зібрав усі подрабиці про погибших із Кліводина; книжку ту він передав урочисто на святі директорові народньої школи п. В. Гаврилюкові для вжитку і переховку у шкільній канцелярії.

НОВИЙ „КОСЦЮЛЕК".

Польська преса повідомляє, що в неділю, 10 липня, відбулось урочисте посвячення угольного каменя під будову польського костела в Новосільцях-Гнєвоші під Сяноком. Костел будують зі складок околичного польського населення, а в першу чергу польських дідичів.

НІЧНІ СТШЕЛЄЦЬКІ ВПРАВИ.

Дня 7-го липня в год. 21.30 перемаширував вулицями Турки з голосним співом турчанський „Стшелєц" на вправи до горішної Турки, де своїми стрілами і криками не дали спати цілу ніч місцевим мешканцям. В ночі в 2-гій год. верталися знову через ціле місто, будячи своїм співом всіх мешканців. Цікаве, що командант поліції в Турці, п. Вавро, нічого на те не каже. А коли місцевий український „Сокіл" зробив був собі прогульку дня 19-го червня в полудне, то пан Вавро потягнув провідника цієї прогульки до відповідальности за „уржондзене походу демонстрацийнеґо".

НОСИВ ВОВК, ПОНЕСЛИ І ВОВКА.

В Опаці, пов. Дрогобич, довший час війтував місцевий, колись ідейний громадянин Микола Копач, та з хвилею вибору його на війта пропала десь і його ідейність і чеснота: він став найзавзятішим ворогом і гонителем усього, що українське. Через нього розвязано місцеву читальню „Просвіти", а також звинено філію кооперативи. Він то був найбільше обтяжуючим свідком прокуратури в процесі проти бувшого посла д-ра Ів. Блажкевича. Та вкінці і цей „чесний" війтуньо поховзнувся і отсе недавно окружний суд у Самборі засудив його за фальшиву присягу на 4 місяці, а його жінку на 3 місяці тюрми.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Товариство Запорозька Січ від. 206 У. Н. С. в Вунсакет, Р. Ай., повідомляє своїх членів, що наш дорогий товариш Стефан Гурбіль помер дня 9-го серпня. Похорон відбудеться в неділю, дня 14-го серпня, в годині 2 пополудни. Проситься усіх товаришів Запорозької Січи як і знакомих прибути на цей похорон і відпровадити тлінні останки на вічний спочинок.

Михайло Яцишин, секр.

АФЕРА Й АРЕШТУВАННЯ МОЛОДОГО НОТАРЯ У ЛЬВОВІ.

Львів має знову сензацію. А саме з доручення прокуратора арештувала поліція нотаря Адама Маєра, сина нотаря Войтіха Маєра, за зловживання зложеними грішми у депозиті батька. Молодий Адам Маєр на спілку з Рудольфом Янцом і Пельцом перевів кілька некорисних торговельних трансакцій і попав у великі довги. Тому батько, щоб ратувати сина, віддав йому цілий свій маєток, але це теж його не вратувало. Отже молодий нотар вибирав гроші, зложені до депозиту клієнтами, та підписував легкодушно векслі на тисячі долярів без покриття. Тому А. Маєра арештовано, а батька Войтіха Маєра припинено в урядуванні.

ІНТРОНІЗАЦІЯ ЕП. СТОЙКИ.

У вівторок, 12 липня (свято Петра і Павла), відбулася в Ужгороді вельми святочно інтронізація епископа Олександра Стойки на опорожнене епископство мукачівської греко-кат. епархії. Вже в понеділок вечером відбулися в місті маніфестаційні походи вірних з факлями, що прийшли потім під епископську палату, де в їх імени промовив до епископа президент ужгородського краєвого суду, д-р Ілля Гаджеґа. Еп. Стойка подякував за привіт, виголосивши промову по українськи і мадярськи. Самаж інтронізація відбулась у вівторок рано в резиденції епископа. Зібралося з цілого Закарпаття до 5,000 осіб, але тільки частина їх могла бути на богослуженні. Чину посвячення доконав епископ пряшівський, Павло Гойдич. З визначних представників явилися на тому святі: епископ д-р Іван Бучко зі Львова, що заступав нашого митрополита, кошицький римо-кат. епископ Чарський, бувший міністер Мічура з Праги, ґубернатор д-р Бескид, віцепрезидент д-р Ех, представники поодиноких урядів, партій, журналісти і т. д. В часі богослуження виголосив еп. Стойка проповідь, у якій представив м. ін. незавидне положення нашого народу на Закарпатті і запевнив, що працюватиме з усіх сил для його добра. Проповідь ця зробила велике враження на всіх присутніх. Після інтронізації відбувся обід, на який були запрошені представники церковних і світських урядів. У часі обіду виголошено цілу низку привітних промов.

БРАТ ЗАБИВ БРАТА.

В селі Смеричка, пов. Турка, в одній родині повстала суперечка між братами за поле. При сильній авантурі й у високім піднесенню один брат убив другого і відвіз його в ліс. Убийник з родиною, яка також замішана у це вбивство, сидять у турчанській вязниці.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ УЧИТЕЛІВ НА ПІДКАРПАТТІ.

Конґрес українського учительства на Закарпатті, скликаний до Густу на день 2 липня „Народовецьким Учительським Товариством Підкарпатської Руси", рішив перезвати це Т-во в „Товариство українських учителів на Підкарпатті".

ЧЕСЬКІ СОКІЛЬСЬКІ ЗДВИГИ В ЦИФРАХ.

Перший сокільський здвиг у Празі відбувся в 1882 р. і в ньому взяло участь 1,600 соколів. У другім зїзді в 1889 р. виступало 2,300 соколів і 5,530 гостей. У третьому в 1895 р. виступало 4,271 соколів. У четвертому в 1901 р. виступало 6,703 мужчин, 867 жінок і 988 дітей; видців було тоді 22,000. У пятому здвизі вправляло 7,600 мужчин і 2,400 жінок. У шестому в 1912 р. вперше брали участь чужі гості. Виступало тоді 10,120 мужчин, 5.450 жінок і 4,758 дітей. Видців було 80,000. Семий здвиг, що відбувся в 1920 р. вже у вільній Чехословаччині, стягнув 23,839 соколів, 15,000 жінок, 20,000 сокільської молоді і 11,000 дітей. Видців було понад 100,000. В часі осьмого здвигу (1926 р.) виступало 25,000 мужчин, 14,000 жінок, 4,800 старих соколів, 28,000 сокільської молоді і 12,000 дітей. А девятий здвиг, що відбувся на початку липня ц. р., мав 64,000 учасників і 300,000 видців. Десятий здвиг відбудеться в 1938 р.

ПОЛЬСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК ПРИЙМАЄ ТЕРМІН УКРАЇНСЬКИЙ.

У видавництві праць мовної комісії польської Академії Наук під ч. 19 вийшла монографія про фонетику української мови проф. Івана Зілинського. Праця ця дає огляд мови з усіх українських земель. „Прагер Прессе", згадуючи про це видання, додає таку замітку: „Факт, що польська Академія, приймаючи означення „українська мова", леґалізує цей термін у Польщі раз на завсіди і полагоджує цим спір „український чи руський", заслугує на те, щоби його підкреслити".

У ВАРШАВІ НІЧОГО НЕ ЗНАЮТЬ.

Дня 7-го липня ц. р. прийшли до Української Книгарні у Чорткові два тайні аґенти і зажадали видачі всіх тризубів, які носиться при вилогах убрання, а які, на думку поліції, є відзнакою приналежности до УВО. На заввагу директора книгарні, що тризуби не є такі небезпечні. бо навіть у Варшаві студенти носять їх на шапках, аґенти заявили, що „в Варшаве ніц не вєдзон". Не вважаючи на переконування дир. Носика, поліція тризуби забрала.

НА БУДОВУ КОСТЕЛА.

Для кількох польських родин в селі Пядики під Коломиєю будують „косцюлек". Будівельний комітет ріжними способами старається за гроші на будову, а 29-го червня ц. р. переведено в Коломиї на цю ціль вуличну збірку, яка дала кількадесять золотих.

ВБИВ КОСОЮ.

В селі Завадка Романівська, пов. Сянік, підчас суперечки між двома сусідами Ян Адамяк убив косою Яна Петрічку. Адамяка арештовано.

НЕВДАЧА ЖНИВ НА РАДЯНЩИНІ

СЕЛЯНИ НА УКРАЇНІ З ГОЛОДУ ПОЇЛИ НАСІННЯ. КОСОВИЦЯ ВИКАЗУЄ ВЕЛИКЕ ЗМЕНШЕННЯ ПРОТИ МИНУЛОГО РОКУ.

МОСКВА (СССР). — Остаточно виявилася невдача жнив на цілій Радянщині. Особливо справа зі жнивами стоїть зле на Україні, на Північному Кавказі та на Поволжу. Отже в найбільших хліборобських районах спостерігається великий недобір збіжжа в порівнанню навіть з минулим роком.

Загальний збір збіжа виказав на 25% зменшення проти збору в минулому році за цей самий час, а також на 25% зменшення проти збору в попереднім тижні. Найменше збору дають жнива на Україні та на Північному Кавказі, де населення поїло багато насіння, що дали йому з державних складів для засіву. Таксамо на Поволжу населення засіяло дуже обмежену скількість піль.

Взагалі населення старалося засіяти стільки збіжа, щоб лише вистарчило його для власного прожитку, бо не хотіло давати державі податку збіжем. Таксамо робить населення й тепер при косовиці, коли старається скосити собі збіжа лише в скількости, потрібній для прожитку. Це саме роблять навіть колективи та державні господарства.

Дозвіл населенню радянської влади продавати лишки свого збіжа на вільних базарах не пособив справі. Населення не вірить декретам радянської влади, а тому не квапиться накопичувати лишків, щоби потім їх продавати. Влада дуже занепокоєна невдачею цьогорічних жнив і старається знайти винних за невдачі. Навіть державні господарства виказують збір збіжа лише на одній третині їх посівної площі. Виходить, що дві третини їх піль лишилися незасіяними.

ТИБЕТСЬКА АРМІЯ ВДЕРЛАСЯ В МОНГОЛІЮ.

ХАРБІН (Манджурія). — Велика тибетська армія вдерлась у внутрішню Монголію на своєму шляху в зовнішню Монголію, яка знаходиться тепер цілковито в руках російських большевиків. Тибетська армія йде на визволення своїх релігійних однодумців від большевицького панування, хаосу та анархії. Тибетські даляй лями (духовники) мають на меті утворити нову величезну державу з Тибету, обох Монголій та з Барґи.

Тибетська армія вже перейшла майже через цілу внутрішню Монголію й місцями вже зявилася на терені зовнішньої Монголії. Населення Монголії почало ширше повстання проти московсько-большевицького панування в Монголії. До столиці зовнішньої (радянської) Монголії, Урги, прибувають поранені московські офіцири та ріжні представники комуністичної влади й інструктори, яким пощастило вирватися живими з рук монгольських повстанців.

Виступ Тибету зі своєю армією утворює цілковито нову ситуацію на Далекому Сході та в центральній Азії. Бувший посол Японії в Москві, Танакі, в інтервю з газетами заявив, що для Японії не важне, хто буде панувати в Монголії, але для неї важне те, що тепер двері до радянської Монголії замкнені від усього світа, крім Росії, якій вони дуже широко відчинені. З цього можна припускати, що Японія прихильно поставиться до акції тибетської армії, якої акція також неприємна й для Китаю.

МОНАРХІЧНЕ ПОВСТАННЯ В ЕСПАНІЇ.

МАДРИД (Еспанія). — Війська під проводом ґенерала Хозе Санчурьо захопили були на кілька годин місто Севілю. Вони проголосили себе монархістами й оголосили похід проти републиканського уряду Еспанії.

Рішучими заходами уряду повстання було скоро здавлене, ґенерали-монархісти повтікали, а війська прирекли вірність републиканському урядови. Населення спалило аристократичне касино, осередок монархістичного елементу.

ЗНОВ ГІТЛЄР НА ОВИДІ.

БЕРЛІН (Німеччина). — Знов починають говорити про те, що Гітлєр за кілька днів стане канцлером Німеччини. Кажуть, що цього домагається бувший канцлер Брінінґ, який у новому парляменті буде лідером центру, що своїми голосами може дати перевагу Гітлєрови, або противний йому коаліції.

Гетлєр не хоче йти до уряду на підрядне становище, а Брінінґ каже, що нехай Гітлєр бере на себе всю відповідальність за провадження німецької політики, а тому він має стати канцлером, щоби показати себе в практичній праці.

МОСКВА ЗАКИДАЄ НЕВІД НА ЖАДНИХ НАЖИВИ.

МОСКВА (СССР). — Радянський уряд рішив зорганізувати велику кампанію в ріжних світових фінансових осередках за те, щоб фінансисти купували радянські бонди внутрішньої позички. Щоб заохотити чужинців купувати ці бонди, радянська влада обіцює на них великі проценти й плачення золотом чи в якій іншій твердій валюті, при кождій вимозі власників бондів.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES;		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Ситі і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. „Свободи": Mongomery 5-0498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 5-1838.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

МІЖНАРОДНІ ІГРИЩА Й ВИХОВАННЯ

Від тижня вже йдуть у Лос Енджелес, у стейті Каліфорнія, міжнародні змагання в ріжних галузях спорту й ґімнастики, звані Олімпійськими Ігрищами. Кождого дня вони стягають від кількадесять тисяч до сто кількадесять тисяч видців, і ще тиждень будуть тревати, і певно кождого дня будуть стягати десятки тисяч цікавих. Це показує на незвичайно велику популярність того роду ігрищ та на велику ролю, яку спорт і ґімнастика грають у нинішньому життю. З того, що там заступлені майже всі краї, можна вносити про велику вагу спорту й ґімнастики в життю кождого народа.

Представники кождого народа, що прийшли на ігрища в Лос Енджелес, прибули там з цілю боротьби проти представників інших народів. Кождий хоче поконати противників. Отже ігрища є висловом бажання людини до боротьби, цього первісного почування, яке людину так наближає до звірини.

Та боротьба на ігрищах не дика боротьба, в якій все дозволене, як Американці кажуть про війну й любов. Боротьба на ігрищах обнята в певні, докладно означені правила. Коли хочеш боротися, держись отсих правил. Не признаєш цих правил, не вдавайся в боротьбу. Вдашся в боротьбу, а нарушиш правила, то тебе викинуть з поля як нечесного борця. Навіть хочби ти побідив, то побіда не буде признана.

Між правилами боротьби в бігу є, приміром, правило, що бігун має старатися перебігти інших, але не перешкаджати нікому в бігу. Коли один бігун у Лос Енджелес вбігав іншим у дорогу, то всі видці домагалися викинути цього бігуна.

Часто в боротьбі побіда неясна. Деколи кожда сторона вважає себе побідником. Тому треба судді, щоби рішав про побіду. Та на рішення судді не кождий здається. Є люди, які так виховані, що ніяк не можуть признати другому права рішати про свій подвиг. Такі люди до спортової боротьби не надаються, хіба що вони змінять свій характер, хіба що вони себе перевиховають.

І власне в цьому вага ігрищ, ґімнастики й спорту. Хоча це боротьба, що виходить з первісного, як дехто каже, звіринного стремління, то це боротьба, обнята в правила, ведена після певних засад слушности, справедливости. У цьому теж вага таких міжнародніх ігрищ для заведення кращих відносин між людьми.

О. Сновида.

МОСКОВСЬКІ ЯНИЧАРИ

У день 1. серпня злагодила Москва „протимілітаристичний пацифістичний конґрес" у Женеві.

Очевидно скерований він був тільки проти европейсько-американського „мілітаризму", проти совітського — ні. Навпаки, всі ті „антимілітаристичні" конґресовці як мур стоять за „оборону пролетарської держави" та за її армію, бо СССР. — як висловився **Ромен Ролян** — є їх „другою вітчиною".

Серед тих блазнів і яничарів — фіґурують імена **Барбіса, Ґоркого, Антона Сінклера, Т. Дрепґера, Айнштайна, Г. Мана** й інших. Кажу блазнів, бо всі вони уважають СССР. за свою другу вітчину, а одночасно прагнуть жити як найдальше від неї, над мальовничою Сеною, на чудовім Капрі або в „експльоататорській" Америці й ані руш до того соціялістичного раю, до своєї „другої вітчини" удатися на стале перебування не хочуть.

Один з тих блазнів, Максим Ґоркий, що з прекрасного Капрі в фашистівській Італії лає буржуазію і вихваляє Совіти, — опублікував у „Правді" лист до своїх американських знайомих, де вилаяв „зґнилий Захід" і — під небо захвалив Росію. Але — між рядками — **признався до цікавих річей.**

Отже протестує він проти того, що нібито в Росії панує примусово праця та насильство диктатури над цілою людністю. Нічого подібного! Але — каже совітський Тартюф — треба розріжняти: в Совітах є „примус", але — нема „насильства". Примушують же, мовляв, людність побирати науку в школі, але чи це насильство? От так є і за „диктатури пролетаріяту". Селянин хорує на „культурний ідіотизм", і сам, дурний, не розуміє, де його щастя. От большевики й рішили „примусом", але, крий Боже, не „насильством", його до того щастя привести! Бо селянин у масі ще не здібний пізнати гіркість свого положення, як приватного власника, тому й рішили большевики переконати його вступити на шлях соціялізму **„хоч би й шляхом примусу".**

Стільки старий російський цинік. Отже всі розстріли, Сибір, Соловки, масакри цілих сіл — це, показується, не є жадне „насильство" — це „примус". В інтересі самогож селянства!

Дійсно, ідея, яка — в своїй обороні — може допровадити до такго підлого цинізму — є нікчемна ідея.

Але — як бачимо — цілий загін інтернаціональних циніків стає в ряд з совітським блазнем, щоби підкопати пишну будову окцидентальної цивілізації — в імя нечуваного насильства, в імя ганебної ідеї большевизму. Найвищий час, щоб Українці за кордоном згуртували приклонників ідеї свободи народів і протиставили їх отим Ґорким, Роляндам, Дрепґерам і іншим снобам... Боротьба іде на життя і смерть, і не час сидіти з заложеними руками...

Насильством уярмили большевики десятки народів. Насильством хочуть покорити народи Сходу і Заходу. І кричать проти західного імперіялізму, який нібито тримає СССР. „в напруженім стані самооборони"!

Час здерти маску з огидного облича большевизму. Час зробити це так, щоб замовкли оборонці Совітів.

Працюючи над знищенням большевизму, ми працюємо для вільної України.

В. Колодій.

З НАГОДИ ДЕСЯТИЛІТНЬОГО ЮВИЛЕЮ ЦЕНТРАЛЬНОГО СОЮЗУ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА (ЦЕСУС-А) В ПРАЗІ.

Коли нашим борцям за визволення українського народу зпід ярма наших віковічних ворогів насильно відібрано зброю, коли їх запроторено в табори, коли їх старалися зробити зовсім безсильними до дальшої боротьби — вони ані на хвилю не забули, що одинокою їх цілю є Вільна Українська Держава. Вони не заложили рук, тільки старалися придумати іншу форму боротьби, щоби всетаки цей свій ідеал осягнути. І точилась дальше тяжка боротьба, хоч в іншій формі.

З окрема наше студентство, яке в роках 1917—1920 зросило своєю кровю майже всю Україну, а яке по програній боротьбі опинилося з рештою нашого війська за дротами, в таборах, почало приготовлятись до нової боротьби. По тоборах закладаються студентські громади, які в першій мірі добиваються допущення до високих шкіл. Незабаром усі університетські осередки центральної Европи заповняються нашими студентами, бувшими вояками української армії. Прага, Берлін, Відень це місця, де щораз більше напливає нашої студентської молоді, жадної науки і праці. Ці місця стають осередками українського студентського життя. Тоді то дуже відчувався брак одинокої центральної орґанізації, яка змоглаб обеднати все тодішне студентство, щоб спільними силами добитись рівноправности в міжнародній студентській родині й по цілому світі голосити правду, що **український нарід жиє далі, що насильно відібрано йому зброю, але ані на мент не відібрано йому його природного стремління до Вільної Української Держави.**

У квітні 1921 р. покладено перші основи під заложення **Центрального Союзу Українського Студентства (ЦЕСУС),** коли то представники українського студентства з Німеччини, Австрії та Чехословаччини заложили Центральне Бюро й вибрали делеґатів на зїзд Міжнародньої Студентської Конфедерації та доручили спеціяльній комісії приготовити II. Український Студентський Конґрес, який мав за завдання створити централю. По довгих передзїздових приготовленнях зібрався II. Український Студентський Конґрес дня 21-го червня 1922 р. в Празі, де тодішня Українська Академічна Громада була найчисленнішою зі всіх студентських орґанізацій. Конґрес виробив статут ЦЕСУС-а, вибрав першу його управу, яка мимо віх перепон і труднощів узяла на себе цей тяжкий обовязок.

Оце минає б. року 10 літ від того світлого моменту. Перечисляти тут працю, яку виконав ЦЕСУС за 10 літ свого існування, я не берусь, лиш хотів би я вказати на найважніші досягнення та моменти, які вимагають великої праці та жертв не лише з боку українського студентства, але і нашого старшогр громадянства, наскільки ей тяжкий 10-літній здобуток не має піти на марно. Найважнішою, а заразом найтруднішою задачею ЦЕСУС-а було за всяку ціну добитися членства в Міжнародній Студентській Конференції (С. І Є.), яка була побудована на прінціпі державности націй. Треба додати, що наші вороги — Поляки і Москалі — докладали всіх зусиль, щоб до цього не допустити, бо вважали для себе „національною образою" сидіти поруч з Українцями. Але вміла поведінка й енерґічна постава нашої делеґації скоро зеднали їм прихильників серед членів С. І. Е. Наша делеґація здобула трибуну, з якої цілому світови могла голосити про знущання над українським народом, про його визвольні змагання та про його повне право жити свобідним самостійним життям. Треба дуже великого вкладу праці, щоб навчити світ, що Україна це не частина російського (московського) народу, але зовсім окрема нація, яка має свою стару традицію, свою історію, свою культуру. Треба посилати в світ всякі бюлетені, меморіяли то що, які мають своє значіння. З часом однак ЦЕСУС мусів свої видавництва з фінансових причин обмежувати, а на 10-тім році існування дійшло до того, що ЦЕСУС не всилі видавати одного бюлетену на рік.

З нашого хвилевого ослаблення користають наші вороги, які піднесли голову й ширять цілому світови, що „українське племя" — це частина польського або російського народу. Цей їх голос без протиакції з нашої сторони знаходить відповідний відгомін. Поляки знову поновили вимогу, щоб ЦЕСУС не був членом С. І. Е. або принайменше зрікся заступництва студентства з західно-українських земель. І знову прийшла тяжка боротьба, з якої Українцям покищо вдалося вийти побідниками.

Кажу покищо, бо зовсім певно Поляки будуть відновляти цю справу аж до побідного кінця. Та на жаль, чи зможе ЦЕСУС успішно їм протиставитися, коли фінанси ЦЕСУС-а підупали прямо до нулі, так, що тяжко буде вислати принайменше одного делеґата на цьогорічний зїзд. Треба зазначити, що державні народи висилають по кільканацять делеґатів. **Ми вдоволяємось лиш одним делеґатом, щоб тільки кожного року і цього одного можна було вислати.** Наше студентство чи то в краю, чи то на еміґрації не всилі само нести цього тягару, бо воно зі своїх скромних грошевих посилок мусить оплачувати всякі вкладки, піддержувати Рідну Школу, Просвіту, то що. Залишати справу міжнародної пропаґанди, значить вернутися 10 літ назад. Будемо докладати усіх зусиль, а думаємо, що при підтримці нашого свідомого громадянства вдасться нам не тільки вдержати це, що ми здобули, але при дальшій інтензивній праці здобувати щораз більше симпатиків у міжнародньому світі, знаходити щораз більше прихильників ношої самостійности. Бо хоч пропаґанда не дає тепер конкретних користей, то все таки має величезне значіння, чого найкращим доказом був 1918 рік, коли то про Українців ніхто нічого не знав, і коли світ ставився до визволення українського народа майже ворожо.

Хоч бурі йдуть і громи бють
І в горю серце тоне —
Та вже не вбе нас вража лють,
Не розідять кордони.
Бо ясне сонце вже з імли
Зійшло на нашім полі,
Юнацтва тисячі зросли
У нашій „Рідній Школі".

Ювилейний рік 50-ліття „Рідної Школи" використаймо для закріплення дотеперішних її досягнень. Даймо їй тверду основу на будуче півстоліття

Даймо змогу „Рідній Школі" в Старому Краю наладнати широку постійну мережу станиць рідного національного виховання на українських землях.

Елін Пелін.

НА ТОМУ СВІТІ

18

(З болгарського).

Коли селом пішла вістка, що дядько Матейко помер, ніхто не хотів вірити. Бо він усе жартував, як йому колинебудь передше приключилося якенебудь лихо. Та коли бабуся Йова розповіла про Матейкову останню хвилину, всі повірили, що він тепер не жартував. Добряга був вернувся з ліса, поздіймав тягар із свого віслятка, привязав його, підкинув йому сіна. Колиж увійшов у хату й сів при ватрі та закурив люлечку, злапало щось його в животі. Він поклався, став постогнувати та...

Сусіди зібралися, прийшла й бабуся Йова. Опущений був нещасний, він і його лагідний осел, сивий наче голуб, а лагідний та послушний наче черниця. Вона прийшла, бабуся Йова, одначе його душі не могла здержати. Встигла лише сказати йому, так оповідала вона, щоби він перехристився. Він зібрав усі сили, та вже не міг ворохнутися. Пляшечку горівки принесли йому, щоби покріпився востанне. Приняв ще її, всміхнувся, аж очі заясніли йому... й умер.

Помер з усмішкою. Тяжко сказати, чи тому, що його дух звертався вже до неба, чи тому, що побачив горівку.

Як наш бідний дядько Матейко мандрував на той світ, пристанув насамперед на перехресній дорозі. Там стрінувся з багатьома мандрівниками, такими як він.

— Щасливої дороги! — поздоровив він їх і спитав, не роздумуючи багато:

— Гей, дядьку, а куди дорога до пекла?

Всі глянули на нього здивовано.

— Ну, до пекла, як дістатися до пекла? — спитав ще раз виразно старий Матейко.

Вони показали йому дорогу й він пішов простісенько. — Там вони мене напевно замкнуть — подумав він — треба бодай старатися прийти завчасу. Небо не для мене, я бідний чоловік, а небо для богачів. Хто мене впустить там у такому лахмітті та з такими мозолями на руках. Вісімдесять літ мучився я та тягнув ярмо, як чорний віл. І тепер ще мали би не впустити мене? Я старався жити по Божому закону, це правда. Та хто про те питається? Чи Бог сяде собі та вестиме книгу про таких людей, як я? Ми записані в чортову книгу, відколи родилися на світ. Навіть якби я мав усе в порядку, то таки я раз згрішив по пяному. Так, я пив. Чи сяк чи так, то з біди не вилізеш, подумав я собі. Ах що, пий! Пий тай не журися, як воно скінчиться. О, я гарно постелив собі в пеклі. Тепер іду там. Коли хочеш скінчити з життям, мусиш скакати в глибоку воду.

Часто приставав дядько Матейко у задумі. Аж тут несподівано шарпнув його янгол за кожух.

— Гей ти! стій! Ти куди?

— Кудиж? До пекла, — відповів дядько.

— Що, до пекла? То ти збився з дороги, дядьку.

— О, ні, я не збився з дороги. Я добре йду. Я добре знаю, куди я належу. Не вважай мене вже за такого дурного.

— Таж ти записаний до неба.

— Йди, хлопче, йди своєю дорогою та стидайся жартувати собі із старих людей.

Коли янгол побачив, що подоброму нічого не вдіє, схопив дядька та полетів з ним у небеса. Там пахло смирненьким кадилом, ясні янголи літали рядами, небесне військо, держали лелії в руках і співали пісню „Свят, Свят, Господь Саваот!"

— Ти куди несеш мене? Дадуть тобі там пани! Чи ти не чуєш, що від мене заносить горівкою?

Таке говорив дядько Матейко, шарпався та хотів вирватися. Одначе янгол летів чимраз скорше, все вище у найясніші висоти, аж прилетіли до небесних воріт. Ворота були з золота й самоцвітів, а вилискувалися наче сонце. Перед воротами ждав святий Петро із срібним ключем у руці та великою книжкою під пахою.

— Ти з котрого села — спитав він дядька Матейка та став перелистовувати книжку. Тепер уже не було викруту для дядька Матейкна. Він проковтував слину, отворив уста та сказав:

— Та я з Подуени.

— З По...?

— З Подуени! — сказав голосно дядько Матейко, бо думав, що святий Петро не дочуває.

— По... П... По... — говорив святий Петро, перелистовуючи книжку. — Подуена. Добре. Справедливий.

— То не може бути. Ти щось помиляєшся, святий Петре!

— Як, не може бути? Це не є ніяке шпарґалля. Це продіравлена книжка, понумеровано та припечатана Господньою рукою, — погрожував святий Петро.

— Ну, добре, щоби лише ви не жалували того пізніше, — запримітив дядько Матейко.

— Чому?

— Бо я пив багато, тому не вірю, щоби я був справедливий.

— Ти пив багато й терпів багато. Тому тобі буде прощено, — відповів святий Петро та відчинив йому ворота.

— Ну добре, святий Петре, то я повинен був узяти з собою і мого осла, — хотів попросити дядько Матейко. Одноче янгол пхнув його до неба. Із зчудування він не міг вимовити ні словечка.

Ледви дядько Матейко вступив до неба, зараз пригадав собі свою жінку. Вона покинула цей грішний світ кілька літ перед ним.

— Коли сюди впустили мене, мене старого пяньюгу, мене, що бив її, то її мусіли посадити в самій середині. Бо вона була ласкавіша від зозульки і все мені простила. Ах, що булоб зі мною без неї!

І дядько звернувся до одного з янголів:

— Ти, крилата дитино, чи не жиє тут Матейчиха? Називається Трена.

— З котрого село? — спитав янгом.

— З Подуени.

— Так, вона тут, — сказав янгол і став опроваджувати Матейка по небі.

— Га, га, яка пишнота! — дивувався дядько Матейко, як побачив небесну велич, яку міг бачити лише справедливий.

— А попа Миколи тут нема? — спитав він янгола.

— Кого?

— Попа Миколи з невеличкої церкви. Він позичав нам гроші на процент. Мені булоб стидно, колиб я тут стрінувся з ним. Я був щось винен йому, та він помер і так помер мій довг.

— Піп Микола є в пекольній смолі, дядьку!

— Не важся таке говорити!

— Ні, дійсно!

— Алеж, Боже, таж він був попом, духовна особа!

— Всеодно! В нас мірять усіх одною мірою. Кожний має те, на що собі заслужив. Він був попом, одначе він грішив. Епископ, хоч він і епископ, а також є тут у пеклі.

— Не важся такого говорити!

— Це також за кару, дядьку. Він був епископом, самособою, та він гордився своїм становищем, а людьми вважав лише богачів. На вбогих і слабих навіть не глянув. Погорджував ними. Коли давав їм милостиню, то робив це згірдливо та старався якнайскорше відійти від них. Носив дорогу одежу, а жив що дня в обжирстві й піянстві. А людей учив, щоби жили скромно. Чи то не гріх?

— Чи я знаю, що гріх, а що не гріх! Ми прості люди, ми того не розуміємо. Поведи мене до коршми. Я напився би горівки, щоби мені в горлі пекло наче вугля.

— Ай, дядьку, тут нема ніякої коршми! — сказав янгол.

— Так, нема?

— Далебі, нема.

— Алеж бо ви смішні. Тут така пишнота, а не малаб тут бути коршма? Тож деж тут чоловікові сісти, щоби відпочати, випити чорочку горівки та покріпитися? Дивися на мене, я саме приходжу з землі, я змучився. Там піп учив нас, що в небі є все, чого душа забажає, а тепер... Ліпше булоб, колий я був дістався до пекла. Чи там є коршми?

— Так.

— То поведи мене туди. Що мені з тутешніх радощів і добра, коли нема ні капелинки горівки? В пеклі дійсно зле, та я до того привик. Я дав би шкіру здерти з себе, а таки випю, бо воно влекшить мені.

— Це годі, дядьку!

— Ах, —зітхнув дядько — це все виглядає мені на тюрму, просто з мосто, що то бу туди, куди хоче!

— До того привикнете, дядьку! — сказав янгол, щоби розрадувати його.

— Йой, то ще чоловік мусить привикати до чогось нового! — зітхнув дядько Матейко та хотів узятися на хитрощі: — Чуєш, хлопче, — сказав він до янголика — то булоб добре. колиб ви тут отворили коршму. Як лише стріну Господа Бога, то скажу йому. просто з моста, що то булоб добре. Бо деж має поступити податковий поборець, коли вже й не згадувати про все інше?

— Тут, дядьку, нема податкових поборців.

— Що, нема їх?

— Ні, нема!

— Ох, Матінко Божа, то в такім раю, я хочу лишитися! — скрикнув урадуваний дядько Матейко, а як перехрестився додав ще:

— Це мені таки найліпше подобається!

І він побіг скоро шукати своєї жінки.

НАГЛИЙ СУД У СЯНОЦІ.

(4)

Сянік, 21. липня 1932.

Зізнання останнього підсудного.

Останній підсудний **Антін Паславський**, парубок, не був караний, до вини теж не почувається. Пішов на місце, де були заворушення, тому, бо його там кликали. Казали всі, що пани хочуть знову завести панщину. На місце прийшов, як розброювали поліціянтів, але кого—не знає. Не стріляв.

Перед приступленням до доказового поступовання д-р Загайкевич поставив іменем В. Дуника внесок на покликання до розправи свідків: Михайла Ткача, званого Мороз, з Лобізви, Анни Бандрівської з Бібрки та Маріяна Тимофієвича, сина власника дібр в Лобізві на обставину, що в часі подій на плєбанії Дуник був дома й участи в тих подіях не брав та що його відношення, як сина службовика двора, є того роду, що виключає, щоби підсудний брав участь у грабіжи двора.

Трибунал застеріг собі вирішення ьогцо внеску на пізніше.

На тому закінчено допити підсудних і відложено розправу до год. 16. того самого дня.

* *

Доказове поступування.

Першого дня розправи пополудні почали допитувати свідків. Переслухано підчас пополудневої розправи кількох головніших свідків кривавих подій у Лобізві, як поліційного комісаря Солтиса, що проводив відділом поліції у Лобізві, ксьондза Тадеуша Цеберу, якого арештували були селяни, Яна Сверчика, власника фільварку у Лобізві, який селяни у нутрі знищили, постерункових, яких селяни роззброїли й арештували, врешті кількох ще інших постерункових, що брали участь у ліквідації селянських заворушень 30. червня 1932.

Цікавість, а певно й свобідніший вільний час привели на пополудневу розправу таку велику скількість людей, що годі було протиснутися на салю розправ. Вступ на салю лише за білєтами.

Їздець на коні, що взиває до оборони хреста.

На початку розправи оборонець д-р Розенблят-Ґут ставить внесок, щоби на розправу покликати 3-ох свідків, саме Івана Сухого з Телесниці, батька підсудного Малецького й команданта постерунку в Телесниці. Перший свідок твердить, що підсудний Малецький пішов на місце заворушення під напором товпи. Два останні твердять, що підс. Малецький це найзвичайніший собі парубок, що нічим не визначався, що вів найсіріше життя, та що абсолютно в ніякому громадському, не то в політичному житті не брав ніколи участи. Колиж зважити, що в критичному часі зявився в селі якийсь їздець на коні й майже в урядовій мові взивав людей, щоби вони йшли стерегти та боронити хреста, який мають викопати, та коли зважиться, який наслідок того був викликаний настрій між селянами — то не диво, що все те зробило на звичайного собі Малецького таке великанське враження, що він, несвідомий того, що робить, зовсім випадково опинився на місці заворушень.

Предсідник заявив, що справу цього внеску рішить пізніше.

Після того почали переслухувати свідків.

Що оповідають свідки про трагічні події в Ліщині.

Підложе кривавих подій.

Підкомісар поліції Т. Солтис оповідає докладно про ґенезу „свята праці" в Берегах Долішних, побиття інструктора Зембн, а опісля описує події з дня 29 і 30 червня.

По його думці, підкладом до усіх кривавих подій було т. зв. „Свенто Праци", яке люди вважали початком введення панщини. Символом уведення панщини мало бути — на основі поширеної серед громад вістки — викопування хрестів, поставлених у память знесення панщини та закопування в доках „Свента Праци" нових, біло-червоних хрестів.

У своїх стежах стрінув свідок прямуючі до Телесниці тисячні юрби людей, які заховувалися спокійно й зовсім неаґресивно. Тому, що люди йшли теж у сторону Лобізви, свідок пішов до Лобізви й там заночував, висилаючи звідтам дня 30 червня до Телесниці стежу, зложену з 3 постерункових: Лаби, Кримського й Парханюка, висилаючи рівночасно до старости звіт зі своїх стеж. У Лобізві зійшлося дня 30 червня понад тисяч людей, що зібралися біля церкви і плєбанії.

Але також не проявляли вони зпочатку ніяких аґресивних намірів. Свідок і ксьондз Цебера представляли зібраним безпідставність побоювання повороту панщини та намовляли, щоби вони розійшлися та вернулися до праці. Зпоміж зібраних дались чути голоси, що розійдуться, як поліція відійде. Тоді, особливо на прохання ксьондза Цебери, рішив свідок в год. 12 в полудне опустити зі своїм відділом Лобізву й пішов у напрямі Устіянови.

На допит д-ра Загайкевича свідок ком. Солтис подає, що військо було ужите аж на другий день в Телесниці Сянній, бо події прибрали тоді такі розміри, що мусіла бути вжита зійськова сила.

Похід на плєбанію.

По його відході юрба, хотячи провірити, чи хто з поліції не скривається на плєбанії та чи нема там якої зброї, вдерлася до латинської плєбанії і, переглядаючи усі кімнати, знайшла пачку з 26 слізними ґранатами, яку свідок лишив з порученням, щоби її забрала стежа, як вернеться з Телесниці. Про те, що опісля сталося, а саме про розброєння поліційної стежі з Телесниці, св. Солтис безпосередніх вістей не має, бо довідався про це від господині ксьондза Цебери, яка втікла з Лобізви та дігнала свідка біля Устіянови.

Роззброєння поліційної стежі.

Про дальший хід подій зізнають дальше дві катеґорії поліційних свідків.

Постерункові Лаба, Кримський й Парханюк зізнають, що вони вернулися з Телесниці до Лобізви якраз по віднайденню юрбою ґранатів. Тоді окружило їх з усіх сторін около 1,000 людей, що з окликами „бий" кинулися на них і в одну мить роззброїли їх, забираючи їм кріси й усю амуніцію та 6 слізних ґранатів, які ця стежа мала з собою. Розбурханих людей успокоював місцевий Михайло Мадея, який по словам поліційних свідків мав на людей великий вплив. Роззброєних відставили до громадського уряду, де теж привели кс. Цеберу. Опісля кс. Цеберу звільнили, а постерункових відвели поза село. В громадськім уряді здепоновано забрані кріси й амуніцію, а згаданий Михайло Мадея взивав людей, щоби з тих річей нічого не пропало.

(Дальше буде).

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за липень 1932 року.

ЗЛУЧЕНІ ВІДДІЛИ:

Тов. „Запорожська Січ", від. 17, злучилося з Бр. св. Михаїла, від. 140, створивши спільно одно Тов. „Український Народний Союз", від. 140, в Йонгставн, Огайо.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 37. Леган Марія.
В. 94. Савчук Софія, Швалар Михайло.
В. 112. Дасько Стефанія.
В. 144. Камінський Стефан.
В. 146. Панчук Іван.
В. 200. Казюк Михайло.
В. 212. Каник Марія.
В. 223. Балога Марія М.
В. 229. Федорович Йосиф.
В. 234. Чечіль Христина.
В. 277. Лемега Іван.
В. 292. Рутковська Софія.
В. 300. Левицький Юрій, Возняк Іван.
В. 316. Плекан Теодор.
В. 328. Станкевич Йосифа, Малецька Марія.
В. 330. Бобак Ева.
В. 361. Кобзан Василь.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 1. Каня Таціянна.
В. 10. Хвалик Семен, Хвалик Фемія.
В. 17. Бойко Теодор.
В. 34. Швець Іван, Швець Марта.
В. 37. Федунька Евдокія.
В. 40. Волошанський Яків, Волошанський Іван, Волошанський Петро, Волошанська Анна.
В. 41. Морозович Михайло, Морозович Анастасія.
В. 47. Музика Параня.
В. 78. Бончак Андрій, Шайняк Михайло, Торнавчик Антін.
В. 85. Шляхтянчин Василь, Палагнюк Іван.
В. 98. Крестенич Луця, Дудич Іван, Дудич Таціянна, Дудич Юлія, Дудич Олена, Дудич Йосиф.
В. 104. Ющак Марія, Ющак еФдор, Савчак Андрій, Гонімар Юрій.
В. 113. Полоський Михайло, Ґембіль Андрій.
В. 114. Войт Микола, Войт Мілька.
В. 116. Ткач Олена.
В. 126. Цицьо Микола.
В. 137. Пружняк Михайло.
В. 138. Цішман Томко, Крепчук Ксенька, Шамрило Кондрат.
В. 142. Дорош Василь.
В. 147. Кущак Олекса, Пельо Михайло, Горбовій Петро, Мендрик Ількo.
В. 151. Дибач Настя, Гримач Марія.
В. 157. Верещинський Адам.
В. 164. Сиса Остап.
В. 165. Басник Михайло.
В. 170. Огоновський Володимир, Грабінська Юлія, Грабінський Олекса.
В. 177. Рой Федор.
В. 181. Суптельний Дмитро.
В. 182. Хомяк Анна, Закутинський Пилип.
В. 187. Обаль Максим, Чайковський Ілько.
В. 193. Шевчук Софія, Шевчук Ілько, Нестор Катерина.
В. 200. Воргуль Василь.
В. 217. Гранковський Василь, Шеремета Марія, Шеремета Іван, Третяк Микола, Плута Матвій.
В. 223. Банковський Олекса, Говай Амброзій.
В. 231. Луцишин Василь, Луцишин Параскевія.
В. 241. Барилюк Марія, Барилюк Войтко.
В. 247. Луцишин Стефан, Луцишин Анна, Гик Теодор.
В. 253. Людкевич Михайло.
В. 266. Варшона Яків, Вовнянка Василь, Сивик Стефан.
В. 269. Петрик Софія. Петрик Стефан, Полянський Михайло.
В. 276. Фірич Марія, Крус Олена, Магник Теодор, Міжуник ОлеФна, Тер Михайло, Тер Ева, Кміть Катерина.
В. 278. Томко Іван.
В. 293. Орищин Іван.
В. 296. Лобур Софія, Лобур Стефан, Керницький Теодор.
В. 299. Вальницький Стефан.
В. 300. Макар Михайло, Макар Розалія, Гавриляк Петро, Гавриляк Софія, Яцинич Юрій, Гладьо Михайло, Бігун Наля, Ричак Стефан.
В. 303. Шафран Катерина, Куземчак Анна, Кравц Анна.
В. 318. Чорна Параня.
В. 321. Грицик Франка, Грицик Дмитро, Лісовська Марія, Поґожельський Болеслав.
В. 336. ҐФрабський Дмитро, Кузик Петро.
В. 341. Маркевич Дмитро, Саврун Михайло.
В. 361. Озеранець Анна, Озеранець Володимир.
В. 364. Малько Дмитро.
В. 365. Цесля Павло.
В. 367. Куцій Василь, Куцій Анастасія, Воломиєць Анна, Коломиєць Тита, Рудий Терефон.
В. 370. Ґаюк Катерина, Ґаюк Іван, Вітовський Гаврило, Вітовська Михайлина, Федишин Петро, Дикун Стефан, Дерень Марія, Дерень Микола.
В. 374. Дмитрюк Георгій.
В. 383. Влох Михайло.
В. 385. Дупей Анна.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 63. Люківський Михайло.
В. 94. Крук Юрій.
В. 104. Мисак Стефан, Мисак Анна.
В. 140. Буньовська Агафія, Маркевич Юрій, Маркевич Марія, Терлецький Михайло, Терлецький Іван, Терлецький Михайло, Пірко Андрій, Радомський Василь, Сітник Василь, Темник Анна, Ґорак Іван, Бойко Теодор, Віблій Андрій, Когут Михайло, Кораницький Іван, Ковальчик Микола, Нановський Стефан, Роган Стефан, Камінський Микола.
В. 155. Грабінська Юлія, Грабінський Олекса.
В. 277. Михалицька Мелянія, Михалицький Григорій.
В. 298. Плескун Олекса.
В. 300. Столиця Олекса.
В. 336. Товарницький Василь.
В. 361. Куліковська Емілія, Куліковський Олекса.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 1. Новак Фемія.
В. 7. Ґут Марія.
В. 8. Стимберський Михайло, Несевич Стефан.
В. 10. Гнат Агафія, Поточна Настя.
В. 13. Древецький Михайло.
В. 14. Галущак Василь, Тисаровська Настя.
В. 18. Башта Марія, Івах Теодор, Зопко Микола.
В. 26. Качо Андрій ст., Кушнір Стефан, Борис Петро.
В. 28. Шимський Микола, Шимська Анна, Драгущак Михайло, Драгущак Андрій.
В. 31. Гелер Йосиф.
В. 34. Бобровський Теодор, Качай Анна, Яцишин Олена.
В. 37. Палюк Франка.
В. 39. Когутанич Петро.
В. 44. Шевчук Йосиф.
В. 48. Рех Клементій.
В. 56. Роджінський Павло, Марко Андрій, Ковальчик Стах.
В. 59. Журавська Юліянна, Журавський Фелікс, Строгій Петро, Строга Марія, Строгій Михайло.
В. 61. Маркович Іван.
В. 62. Юрків Михайло.
В. 63. Сенько Василь.
В. 65. Андросечко Іван, Андросечко Катерина, Баль Михайло.
В. 67. Семчишин Василь.
В. 68. Ярош Андрій.
В. 70. Костів Петро.
В. 72. Слоньовська Анна.
В. 73. Брикович Анна, Брикович Михайлина, Волович Михайло.
В. 75. Комаринський Тома, Комаринський Богдан, Комаринська Анна, Комаринський Іван, Косар Данило.
В. 77. Дзяма Василь.
В. 78. Бончак Михайло, Мадій Іван, Котляр Теодор, Виняр Іван.
В. 86. Слота Петро.
В. 95. Яремчук Параскевія.
В. 96. Пилипко Марія, Пилипко Дмитро, Трухман Захарій, Ревт Сенько.
В. 98. Манилюк Іван, Козевич Микола, Морох Олена, Павук Андрій, Лукасик Аполінар, Мікулак Анна, Курила Максим, Курила Яків.
В. 102. Сенчина Йосиф, Сенчина Іванна, Сенчина Еленора, Сенчина Володимир, Сенчина Валерія, Сенчина Стефанія, Сулій Юлія, Сулій Ілько, Щур Теодор, Кардамаш Йосиф.
В. 103. Гасек Іван.
В. 105. Ленчук Іван, Ленчук Юстина.
В. 110. Лібрик Олекса.
В. 116. Чичота Стах, Михальчишин Анна, Михальчишин Олекса.
В. 120. Ляхович Петро, Ляхович Йосиф.
В. 123. Бриндзя Катерина, Бриндзя Андрій.
В. 124. Романів Дмитро, Стержецький Михайло.
В. 131. Шеремета Семен, Кость Катерина.
В. 135. Матерна Йосиф.
В. 139. Пахолок Андрій.
В. 147. Котик Анна, Котик Іван, Ярема Іван, Печінка Максим, Падус Петро, Олійник Гаврило, Олійник Марія.
В. 155. Ходан Михайло, Стечишин Стефан, Мельник Андрій.
В. 157. Завадзяк Іван.
В. 159. Сахрин Григорій, Сіка Григорій.
В. 160. Варварчин Емілія, Варварчин Теодор.
В. 161. Балуш Іван.
В. 162. Савітський Йосиф, Савітська Анна.
В. 164. Михнич Микола.
В. 165. Косар Данило, Дудик Василь.
В. 168. Стахура Доська, Стахура Андрій.
В. 170. Сілецький Йосиф, Дахович Михайло.
В. 177. Лучка Бронислав.
В. 182. Кріль Лукаш.
В. 183. Круць Михайло, Фариняк Михайло.
В. 185. Серняк Оливія, Серняк Стефан.
В. 186. Ґаволоська Марія, Сухиня Феня.
В. 187. Обшарська Текля, Фесолович Лука, Фесолович Анастасія.
В. 192. Терешко Павло, Бундик Михайло, Бундик Катерина, Дрозд Іван.
В. 193. Довга Анастасія, Януш Анеля, Януш Войцех, Майхрович Іван, Михаліна Михайло, Отрок Трофим, Отрок Розалія, Ляхович Текля, Ґналь Марія, Угляк Катерина, Угляк Теодор.
В. 196. Гавришко Марія, аҐвришко Михайло.
В. 206. Ґурбель Стефан, Ґурбель Михайлина, Корнелюк Марія, Корнелюк Василь, Сусла Григорій.
В. 210. Яхницький Василь, Шиманський Мирослав.
В. 211. Семчишин Іван.
В. 218. Степчук Павло, Степчук Текля, Омелян Андрій, Бортник Петро, Вітишин Іван.
В. 220. Дмитраш Данило, Дмитраш Розалія, Дмитраш Іван, Дмитраш Йосиф, Демко Антін, Віщук Іван, Бубен Антін, Кіселик Анна.
В. 221. Горуйко Текля, Горуйко Павло.
В. 223. Добош Йосиф.
В. 225. Коробій Іван, Броницький Василь, Броницька Марґарет, Броницький Пилип.
В. 227. Цап Катерина, Цап Стефан, Цап Стефан, Цап Петро, Рушняк Петро, Рушняк Ева.
В. 229. Дубій Василь, Дубій Анна, Домін Федор, Домін Марія, Савкулич Ева, Савкулич Іван, Савкулич Григорій, Савкулич Михайло, Сарняк Стах, Сарняк Розалія, Мозейко Анна, Мозейко Олекса, Буч Федор, Буч Іван, Смалиниць Андрій, Федюк Федор, Брик Марія, Москалик Марія, Цурій Стефан, Цурій Катерина.
В. 230. Горбаль Теодор, Горбаль Явдоха, Лазута Данило.
В. 231. Сакара Юрій.
В. 232. Герман Іван.
В. 236. Морох Семен, Морох Катерина.
В. 237. Волк Олена, Волк Софія, Волк Анна, Волк Онуфер, Лашок Іван.
В. 243. Мишкевич Василь, Мишкевич Іван.
В. 247. Білик Іван.
В. 249. Сінгле Анна.
В. 259. Насланець Катерина, Насланець Стефан, Білик Марія, Мушинський Іван, Мочиловський Стефан, Німчук Василь, Максим Іван.
В. 265. Стичишин Микола.
В. 266. Ференц Григорій, Квас Михайло, Михальчишин Іван, Михальчишин Марія, Михальчишин Анна.
В. 268. Шанайда Петро.
В. 273. Говзун Максим, Говзун Параня.
В. 274. Цебряк Семен.
В. 276. Глиста Катерина, Глиста Іван, Карасик Каролина, Карасик Марія, Бабяк Анна, Бабяк Михайло, Муральчик Настуня, Муральчик Григорій, Гливяк Анна, Кібаш Анна, Гомзяк Анна, Кость Антін, Галабан Дмитро, Ґебет Теодор, Ґруна Теофіля, Сисин Марія, Мидяновська Анна, Столяр Юстина, Мандзяк Йосифа, Фізир Ева, Ґеряк Марія.
В. 280. Олексюк Стефан.
В. 284. Серіґет Іван.
В. 292. Дутчишин Марія, Дутчишин Василь.
В. 300. Турчик Іван, Турчик Микола, Турчик Маґда, Гумень Григорій, Гумень Мелянія, Іваничко Михайло, Возьний Теодор, Возьна Федуня, Процяк Михайло.
В. 301. Новосад Яким, Новосад Яким, Береза Антін, Кошинський Теодор.
В. 304. Зеньо Андрій, Роджик Онуфрій, Попелюк Андрій, Костецький Михайло.
В. 307. Аркатин Анастасія.
В. 312. Лисюк Калиник, Савчак Марія, Ярема Марія, Ярема Іван.
В. 322. Штоґран Олена.
В. 326. Ґуґальчук Пелягія, Ґуральчук Мартин, Ціздак Петро, Скарбовський Яків, Мечніковський Франко, Ходневич Андрій, Тронт Григорій.
В. 330. Завко Марія, Завко Лука.
В. 336. Білій Іван.
В. 340. Саланський Йосиф.
В. 341. Щерба Семен, Атонищин Михайло.
В. 342. Азенський Семен.
В. 343. Ярмак Давид, Ярмак Марія.
В. 359. Юпин Анна.
В. 360. Назарюк Текля, Демчук Михайло, Демчук Софія.
В. 361. Хандій Яків, Скоцько Микола, Питльований Стефан, Щібайло Іван, Петрівський Петро, Паркер Василь О.
В. 367. Білик Микола, Білик Марія, Ромах Тимко, Бабей Василь, Сорохтій Іван.
В. 369. Пшик Фанія, Пшик Григорій.
В. 371. Ковальчук Катерина.
В. 381. Мідзан Іван, Плішка Юрій.
В. 383. Клюс Іван, Клюс Анна, Гусько Михайло, Чарнецький Михайло.
В. 385. Руденська Наталка, Романюк Стефан, Скобар Іван, Скобар Параскевія, Бородай Анастасія, Бородай Йосиф, Ясинський Іван.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 17. Маркевич Юрій, Маркевич Марія, Терлецький Іван, Терлецький Михайло, Терлецький Михайло, Терлецький Іван, Камінський Микола, Роган Стефан, Нановський Стефан, Віблій Андрій, Кораницький Іван, Когут Михайло, Ковальчик Микола, Бойко Теодор, Горак Іван, Темник Анна, Сетник Василь, Радомський Василь, Пірко Андрій, Буньовська Агафія.
В. 34. Леміщук Евдокія, Леміщук Павло.
В. 94. Вайда Іван.
В. 13 5. Столиця Олекса.
В. 167. Крук Юрій.
В. 170. Грабінський Олекса, Грабінська Юлія.
В. 182. Бродський Василь, Бродська Анастасія.
В. 236. Михалецький Григорій, Михалецька Мелянія.
В. 259. Лехів Петро.
В. 329. Луківський Михайло.
В. 330. Пухир Михайло.
В. 361. Плескун Олекса, Мисак Стефан, Мисак Анна.
В. 378. Барняк Олекса, Панас Йосиф, Панас Катерина.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ ЗІ ЗВОРОТОМ В ГОТІВЦІ:

В. 133. Кравчук Дмитро.
В. 206. Кузів Наталія.
В. 218. Бурей Андрій К.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 4. Медвід Михайло.
В. 7. Роговський Константин.
В. 8. Матала Іван.
В. 52. Рабець Юрій.
В. 99. Лещишин Стефан.
В. 159. Ткачук Петро.
В. 185. Змесла Юстина.
В. 243. Рудий Олекса.
В. 259. Яцела Йосифа.
В. 320. Сорочак Юстина, Сорочак Василь.
В. 333. Возняк Марія.
В. 388. Мовз Олекса.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком липня 1932 р. було в У. Н. Союзі повнолітніх членів	20,269
В місяци липні 1932 р. принято нових	20
В місяци липні 1932 р. принято наново	136
В місяци липні 1932 р. принято з переступними листами	32
Разом	20,457
В місяци липні 1932 р. суспендовано	335
В місяци липні 1932 р. відійшли з переступними листами	40
В місяци липні 1932 р. відійшлй зі зворотами в готівці	3
В місяци липні 1932 р. померли	13
Разом	391
З кінцем липня 1932 р. в У. Н. Союзі було повнолітніх членів	20,066

ЗІСТАВЛЕННЯ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

Кляса	Сума	Число
В клясі Д.	на $ 100	7
В клясі А.	на $ 250	359
В клясі А.А.	на $ 500	5,411
В клясі В.	на $ 750	814
В клясі С.	на $1000	12,390
В клясі В.В.	на $1500	280
В клясі С.С.	на $2000	91

НОВІ РОДИ.

Обезпечення платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

Кляса	Сума	Число
В клясі О- 500	на $ 500	127
В клясі О-1000	на $1000	120
В клясі О-1500	на $1500	5
В клясі О-2000	на $2000	2
В клясі О-2500	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпечення платне по смерти з вкладками протягом 20 літ.

Кляса	Сума	Число
В клясі Р- 500	на $ 500	85
В клясі Р-1000	на $1000	143
В клясі Р-1500	на $1500	4
В клясі Р-2000	на $2000	4
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпечення платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

Кляса	Сума	Число
В клясі Е- 500	на $ 500	135
В клясі Е-1000	на $1000	84
В клясі Е-1500	на $1500	4
В клясі Е-2000	на $2000	1
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—
Разом		20,066

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ

НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 63. Ричковський Іван, Ричковський Олекса.
В. 157. Бліщ Михайло.
В. 164. Ґелетій Юстина.
В. 170. Лазорко Омелян, Лазорко Володимир, Лазорко Іван, Лазорко Василь.
В. 183. Нісевич Мирослав.
В. 292. Лишняк Стефан, Лишняк Евгенія, Терлецька Евгенія, Баховецький Іван.
В. 318. Саюк Микола.
В. 330. Русин Стефанія, Русин Михайлина, Русин Франка, Русин Василь, Русин Іван.
В. 369. Сарматюк Стефан.
В. 386. Щерба Ірина.

ДІТИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 7. Мельник Петро, Мельник Олена, Мельник Михайло, Рос Елисавета, Рос Анна, Рос Олена, Мельник Стефан, Мельник Ірина, Рос Аделя, Рос Франка.
В. 34. Швець Стефан.
В. 85. Паращук Анна, Паращук Марія, Паращук Павло, Шляхтянчин Петро, Шляхтянчин Лев, Шляхтянчин Василь, Шляхтянчин Йосиф, Шляхтянчин Марія, Шляхтянчин Михайло, Паращак Катерина.
В. 95. Гіль Мирослав, Гіль Стефанія, Гіль Павло, Мич Петро.
В. 104. Ющак Іван.
В. 114. Войт Анна, Войт Стефан, Войт Марія, Войт Софія, Войт Йосиф.
В. 116. Ткач Андрій.
В. 128. Микитка Іван, Микитка Розалія, Микитка Михайло.
В. 132. Порада Еленора, Порада Олекса, Порада Марія, Юсик Іван.
В. 151. Гримач Йосиф, Гримач Ольга.
В. 181. Сулима Анна, Сулима Елисавета.
В. 182. Хомяк Марія.
В. 214. Дорош Марія.
В. 217. Швець Дмитро, Швець Ольга, Швець Іван, Шевчук Дмитро, Шевчук Маґда, Шевчук Анна, Шевчук Олена, Шевчук Юрій, Шевчук Роман, Шевчук Теодор, Шевчук Софія.
В. 231. Курило Іван, Курило Катерина, Курило Стефан, Курило Йосиф.
В. 242. Мазур Анна, Мазур Михайло.
В. 245. Колтун Стефан, Колтун Анастасія, Колтун Марія.
В. 253. Людкевич Михайло.
В. 269. Петрик Богдан, Петрик Анна, Петрик Теодор, Петрик Іван, Петрик Петро, Петрик Михайло.
В. 276. Фірич Олена, Фірич Марія, Фірич Стефан, Шведюк Олена, Шведюк Микола.
В. 318. Чорній Мирослав.
В. 321. Грицик Михайло, Грицик Онуфер, Грицик Анна, Грицик Йосиф, Грицик Іван.
В. 326. Гнатко Іван, Гнатко Василь, Гнатко Олена, Гнатко Ольга, Гнатко Йосиф, Гнатко Юлія, Гнатко Володимир, Гнатко Анна, Сворень Василь, Сворень Михайло.
В. 361. Озоранець Володимир, Озоранець Стефанія.
В. 364. Малько Марія, Малько Михайло, Малько Володимир, Малько Ольга.
В. 367. Коломиєць Іван, Коломиєць Стефан, Коломиєць Анастасія, Коломиєць Розалія, Коломиєць Марія, Коломиєць Михайло.
В. 385. Мельниковський Теодор.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 63. Луківський Мирослав, Луківський Микола.
В. 140. Терлецька Катерина, Терлецький Іван, Терлецький Григорій, Терлецька Анна, Терлецький Михайло, Коранецький Михайло, Коранецька Марія, Коранецька Катерина, Кораницька Анна, Горак Іван, Горак Анастасія, Горак Анна, Горак Марія, Маркевич Катерина, Маркевич Іван, Маркевич Стефан, Маркевич Михайло, Маркевич Марія, Роган Володимир, Роган Софія, Пірко Микола, Пірко Іван, Пірко Катерина, Нановський Іван, Темник Ірина, Темник Юлія В.
В. 277. Михалецький Теодор.
292. Стадник Анна.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 1. Гамуляк Анна, Гамуляк Іван, Гамуляк Ева.
В. 8. Букатар Олена.
В. 18. Зопко Домінік, Зопко Микола, Зопко Павлина, Зопко Стефанія, Зопко Олена, Павук Анна, Башта Олена.
В. 34. Качай Теодор, Качай Микола, Качай Катерина, Качай Ольга, Качай Василь, Качай Володимир, Качай Стефан, Качай Андрій.
В. 48. Більська Варвара, Більська Вайолет, Більська Долорис.
В. 57. Ґлушко Анастасія.
В. 59. Журавський Михайло.
В. 65. Андрусечко Анна, Андрусечко Олена.
В. 66. Свентковська Розалія, Свентковська Олена, Свентковський Стефан.
В. 67. Семчишин Вулька.
В. 75. Комаринський Евген, Комаринський Мирослав, Комаринський Юліян, Комаринський Ярослав.
В. 86. Полубняк Стефан.
В. 90. Митчак Андрій, Митчак Петро, Митчак Анна, Митчак Марія, Митчак Олена.
В. 91. Шедна Олеся, Шедна Марія.
В. 96. Зенчак Іван, Зенчак Катерина.
В. 98. Павук Марія, Павук Іван, Курила Анна, Курила Андрій, Курила Анна, Крупа Марія, Круупа Максим.
В. 102. Сенчина Олекса, Сенчина Едвард, Сенчина Дорота, Сенчина Михайло, Сулій Іван, Сулій Володимир.
В. 107. Мудра Стефанія, Мудра Силвія.
В. 127. Круцько Юрій, Круцько Стефан.
В. 133. Будник Андрій, Будник Олекса, Будник Марія, Будник Антін, Будник Григорій.
В. 136. Тимчук Іван, Тимчук Стефан, Тимчук Олена, Тимчук Едвард, Тимчук Михайло, Захарко Іван, Захарко Стефан, Захарко Теодора.
В. 139. Пахолок Антін, Ламацький Мирослав.
В. 155. Ковальська Марія, Ковальська Ольга.
В. 156. Гопко Ґеня.
В. 160. Варварчин Василь, Варварчин Анна, Варварчин Володимир.
В. 163. Курко Елисавета, Курко Катерина.
В. 168. Тимків Стефан, Тимків Марія, Тимків Михайло.
В. 170. Лазорко Володимир, Лазорко Ів., Лазорко Василь, Лазорко Омелян, Тесаровський Мирослав, Тесаровський Олекса, Тесаровська Марія, Дахович Вераника, Дахович Йосиф, Дахович Анна, Мушинська Ольга, Мушинський Михайло, Мушинська Марія, Мушинський Володимир, Мушинський Йосиф, Павлик Іван, Павлик Олена, Павлик Володимир, Павлик Ольга, Качмарек Марія.
В. 177. Лучка Стах, Лучка Анна, Лучка Тома.
В. 193. Поточняк Марія, Угляк Розалія, Лещишин Іван, Лещишин Михайло, Януш Олена, Януш Йосифа.
В. 206. Ґурбель Михайло, Ґурбель Мирослава, Ґурбель Олеся, Корнелюк Анна.
В. 210. Шиманська Йосифа, Шиманський Федько, Шиманський Михайло.
В. 217. Чапранський Михайло, Чапранський Іван, Андрусів Володимир, Андрусів Софія, Андрусів Михайло.
В. 220. Бубень Іван, Бубень Мирослав, Бубень Антін.
В. 225. Броницький Стефан, Броницький Андрій, Броницький Пилип.
В. 227. Рушняк Марія.
В. 244. Прашкевич Юлія, Прашкевич Олена, Прашкевич Анна, Прашкевич Елисавета, Прашкевич Тома мол., Прашкевич Стефан.
В. 245. Канюка Марія, Канюка Ґеновефа.
В. 250. Каня Агнеська, Каня Анеля.
В. 259. Мушинська Ольга, Мушинський Володимир, Мушинська Марія, Мушинська Франка, Мочаловський Андрій, Максим Антін, Максим Юлія.
В. 266. Квас Ольга, Квас Марта.
В. 276. Столяр Омелян, Столяр Елисавета, Столяр Марта Анна, Кость Стах, Кость Іван, Конть Ольга, Кость Володимир, Кость Анна, Марковська Ольга, Марковський Іван, Марковський Богдан, Цилюх Марія, Цилюх Іван, Цилюх Стефан, Мидяновський Павло, Мидяновський Іван, Мидяновський Михайло, Мидяновська Олена, Мидяновська Марія.
В. 294. Салій Василь.
В. 300. Возьний Михайло.
В. 308. Андрушко Анна, Андрушко Марія, Андрушко Петро, Андрушко Іван, Андрушко Юрій.
В. 309. Кінаш Стефанія, Кінаш Розалія.
В. 312. Ярема Йосифа, Ярема Анна, Ярема Едвард, Ярема Стах.
В. 316. Кульчицький Василь, Кульчицький Петро.
В. 322. Штоґран Анна, Штоґран Евген.
В. 324. Васильковський Стефан, Васильковський Іван, Васильковський Олекса.
В. 326. Мечніковська Вікторія, Мечніковська Олена, Мечніковська Бронислава.
В. 336. Білий Іван.
В. 340. Саланський Стефан, Саланський Іван.
В. 343. Ярмак Олена, Ярмак Олекса, Ярмак Іван, Субота Олекса, Субота Володимир, Субота Роман, Ярмак Софія, Ярмак Павло, Ярмак Григорій.
В. 367. Сорохтей Анастасія, Сорохтей Стефан, Сорохтей Павло, Сорохтей Марія, Сорохтей Михайло.
В. 369. Пиц Анна, Пиц Михайло, Пиц Евдокія, Пиц Стефан, Пшик Катерина, Пшик Теодор, Пшик Михайло.
В. 383. Мазур Михайло, Мазур Кароль, Глушка Дмитро, Клюс Марія, Клюс Стефан, Клюс Елена, Чарнецький Станислав, Чарнецька Ольга.
В. 385. Бородай Франко, Бородай Анна, Бородай Михайло.
В. 400. Сеймівська Марія, Сеймівська Катерина, Кондор Михайло, Кондор Мілька, Кондор Стах, Кондор Юлія, Кондор Павло, Кондор Йосиф, Малиць Анна, Малиць Катерина, Малиць Олена, Малиць Марія.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ.

В. 17. Маркевич Стефан, Маркевич Іван, Маркевич Катерина, Маркевич Михайло, Маркевич Марія, Кораницька Марія, Кораницька Катерина, Кораницька Анна, Кораницький Михайло, Темник Юлія Б., Темник Ірина, Роган Володимир, Роган Софія, Пірко Микола, Пірко Іван, Пірко Катерина, Нановський Іван, Горак Марія, Горак Анастасія, Горак Анна, Горак Іван, Терлецький Михайло, Терлецька Катерина, Терлецький Іван, Терлецька Анна, Терлецький Григорій.
В. 182. Броцький Михайло, Броцький Микола.
В. 231. Курило Катерина, Курило Іван, Курило Йосиф, Курило Стефан.
В. 236. Михалецький Теодор.
В. 259. Лехів Анна.
В. 329. Луківський Мирослав, Луківський Микола.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 55. Демчук Ольга, Демчук Анна, Ячник Андрій.
В. 234. Черчин Христина.
В. 344. Перусич Альбіна, Присташ Анна.
В. 352. Окунська Павлина.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ЗІ ЗВОРОТОМ ГОТІВКИ:

В. 192. Довганюк Михайло, Довганюк Володимир.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ НА БЕЗПЛАТНЕ ПРОДОВЖЕННЯ:

В. 218. Ткачишин Олена.

ДІТИ ПОМЕРШІ:

В. 34. Олексин Анна.
В. 64. Ющишин Лев.
В. 121. Чуйко Петро.
В. 218. Скубяк Володимир.
В. 296. Каліновська Ксеня.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком липня 1932 р. було в У. Н. С. дітей членів	12,624
В місяци липні 1932 р. принято нових	21
В місяци липні 1932 р. принято наново	106
В місяци липні 1932 р. принято з переступними листами	30
Разом	12,781
В місяци липні 1932 р. суспендовано	243
В місяци липні 1932 р. відійшли з переступними листами	36
В місяци липні 1932 р. відійшли зі зворотом готівки	2
В місяци липні 1932 р. відійшли до повнолітних членів	7
В місяци липні 1932 р. відійшли на безплатне обезпеч.	1
В місяци липні 1932 померли	5
Разом	294
З кінцем липня 1932 р. в У. Н. Союзі було дітей членів	12,487

ЗІСТАВЛЕННЯ ПІСЛЯ КЛЯС МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ:

В клясі 1-ій за 25 цнт. місячної вкладки	11,099
В клясі 2-ій за 50 цнт. місячної вкладки	1,388
Разом	12,487
З кінцем липня 1932 р. в У. Н. С. було всіх обезпечених	32,553

У В А Г А

кстру кождий відділовий урядник член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім звіті за місяць липень 1932 р. як суспендовані або виключені за неплачення місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (серпня) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Коли цего не зроблять до кінця місяця серпня 1932 року, то в вересні 1932 р. мусять виповняти нові аплікації (просьби о принятте), коли схотять бути дальше членами У. Н. Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі в місяци липні 1932 р. взяли переступні листи, а еще досі не зголосилися до іншого правно існуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяци серпні 1932 р., бо на другий місяць, то є в вересні 1932 р. стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

І. Каштанюк, гол. рек. секр.

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ В ЕВРОПІ

ЮГОСЛАВІЯ.

Українські пластуни.

Українське громадянство Америки й Канади читало вже давніше про виступи українських пластунів у Празі на Словянськім Джемборі, чи там про ювилей 20-ліття українського пласту, що відбувся не в краю, де та могуча ідея зродилася, але на еміґрації, й про інші виступи. Тепер пластовий рух обмежився лише до еміґрації, бо в краю, по розвязанню Пластового Уладу польською владою, всякий пластовий рух завмер. Молодіж, позбавлена свойого ідеалу, шукає його в спорті. Більшість молоді свято придержується пластунської присяги й пластунських законів. Це знак, що ідея пластування глибоко закорінилася в її серцях і жевріє там, мов іскорка, що чекає подуву вітру, щоб спалахнути полумям.

Та пластова молодь, що виїхала за границю, продовжує там пластову працю. Українська пластова централя, котра знаходиться в Празі, обєднує під своєю Командою Союз Українських Пластунів Еміґрантів (С.У.П.Е.). Поодинокі відділи знаходяться в Празі, Жевницях, Подєбрадах, Парижі, Ґраці Загребі й т. д. **Орґаном С.У.П.Е. є журнал „Молоде Життя" й „Вісти С.У.П.Е."**

Цього року в липні в днях від 1—6 відбулося в Загребі 2 югославянське Джемборі, в якому взяв участь також український відділ в Загребі. Були великі трудноці, але їх вдалося побороти. **Перш за все матеріяльні,** які відогравали все при пластунах першу, може й рішаючу ролю. Були ще й інші трудноці. А саме нас не запрошено на Джемборі, бо **С.У.П.Е. ще не є членом Міжнародного Скавтського Бюра в Лондоні, якого членами являються лише пластуни державних націй.** Вправді Команда С.У.П.Е. поробила була заходи, щоб нас принято, але справа через інтервенцію наших сусідів стоїть на мертвій точці.

Отже **ми не мали права брати участи в югославянському Джемборі. Але завдяки Чехам, з якими ввійшли ми в союз, ми змогли виступити.** Вони дали нам цілком свобідну руку, так, що ми виступили цілком самостійно. За це належиться їм подяка.

Табори відбулися у великім парку „Максімір" у Загребі. Наш табор, що складався з кількох наметів, розложився побіч чеського. По середині на високій щоглі пишався український національний прапор, а на убраній листям брамі виднів напис „Україна".

Наш виступ був пропаґандою українського Пласту й взагалі української справи. Багато Югославян уперше довідалися, жиють якісь Українці й їм зле жиеться під забором чотирох держав. Деякі соромились того, що вони про такий великий, бо аж 45-міліоновий нарід так мало знають, або взагалі нічого не знають. Увагу чужинців звертала наша вистава. Хоч скромна, але гарна була. Складалася вона з альбомів з пластового життя ще з краю, з пластових водних таборів в Монастирі над Дністром й з альбуму побутових картин, вишивок, ноші і т. п. Пластові видання, журнали, „Молодове Життя", — пластові картки, ювилейні наліпки й й видані Укр. Громадою в Білгороді картки з етноґрафічною мапкою України та портретом Шевченка, доповнювали виставу. Про нашу виставу висловились югославянські часописи з похвалами (хоч з огляду на наших сусідів — досить обережно). Виставу оглядало багато пластунів (всіх у таборах було понад 2,000), громадянство Загбебу, вищі військові особи т. п.

Дуже імпозантно виглядав похід через місто, який відбувся в неділю, 3 липня. **На чолі походу несено державні прапори Анґлійців, Французів, Чехів, Мадярів і Югославян. Між ними пишався й наш національний прапор.** За прапорами йшли на першім місці Чехи зі своїми пластовими прапорами, другі Українці, також зі своїм пластовим прапором, опісля Мадяри, Москалі, а за ними поодинокі югославянські відділи. Видці кричали нам: „Хай жиє Україна", „Живіо Україна". Військова музика провадила похід через місто.

Жиючи протягом шістьох днів у таборі, здобули ми серед плостового братерства багато симпатій. В першій мірі Чехи показались для нас великими приятелями. Вони помагали нам морально й матеріяльно. За це належиться їм подяка, а в першій мірі їхньому начальникови, бр. Свойсікови, й командантови табору; бр. Веселому. В інших пластунів здобули ми також багато признання й прихильности, а доказом того те, що при нашім відході прощали нас дуже горячо, деякі частини навіть нашим пластунам кричали: „Сильно, Красно, Обережно, Бистро!" й „Слава Україні", а дівочі курені навіть утирали сльози (!) Найтепліше зпоміж югославянських пластунів відносились до нас Словінці, які були сталими гістьми в нас, а ми в них.

Між пластунами є такі звичаї, що вимінюються своїми відзнаками. Але що наші відзнаки (лелійка, переплітана тризубом) були дуже дорогі, то за одну нашу давали по дві—три чужі.

Дуже милим гостем у нас був представник Анґлії, старенький пластун лорд Джан Брум, який дуже заінтересувався нашим пластом і взагалі нашими справами. Він обіцяв, що буде старатися, щоб нас принято до міжнародного Бюра в Лондоні, а через впливові особи інтервенюватиме навіть в анґлійськім парляменті. Просив нас, щоб ми дали йому деякі матеріяли, бо він хоче давати в Анґлії виклади про Українців.

Джемборі закінчилося ватрою, на якій ми не брали участи активної, бо було нас усього 7 пластунів й одна пластунка (з того один представник з Підкарпаття).

Поляків на Джемборі не було; був один представник, який оглядаючи всі табори, наш оминув, бо не подобались йому синьо-жовтий прапор і напис „Україна".

Не хочу оцінювати й хвалити наших осягів, тільки скажу, що багато людей ми освідомили, які дотепер не визнавалися в українських справах, а вважали Українців за „Малоросів" або що інше.

Наш виступ фінансувала Команда С.У.П.Е. й добровільні датки громодянства Загребу, за що належиться їм подяка. На сім місці мусимо зложити прилюдну подяку панству інж. Калюжним у Загребі, які подарували нам прекрасний пластовий прапор, панству Кравцям за матеріяльну й моральну поміч, панству Войтовівським за позичення альбому та українській громаді в Білгороді за безплатне надіслання своїх видань.

Покидали ми Джемборі з надією, що на другий рік візьмемо участь у світовім Джемборі, яке відбудеться в Будапешті. На перепоні стоять лише матеріяльні труднощі.

Скоб!

Паґу-анґаре.

„Дурниці".

Жінка: Йой, мені по плечах лазить мурашка!

Чоловік: Остав це! Такі небилиці були тоді до речі, як ми ще не були подружені!

МІТІНҐИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

НЮ ЙОРК, Н. Й. Піврічні збори 204 відділу відбудуться 13 серпня, в годині 8.30 ввечір, в Републиканськім Клюбі, 43 Ст. Маркс Пл. Кождий член повинен явитися, бо є дуже важні справи, як рівнож добір уряду, котрих бракує, бо виїхали за роботою. — М. Воробець, голова.

ШИКАГО, ІЛЛ. Бр. св. Стефана, від. 221, повідомляє своїх членів, що піврічні збори відбудуться в неділю, 14 серпня, в годині 12-тій в полудне, в гали церковній при Оклей і Райс ул. На зборах буде здане піврічне фінансове справоздання і багато інших важних справ є до рішення. Тому проситься усіх членів обовязково явитись на збори. Взивається довгуючих членів прийти на збори і вирівнати свої залеглости; котрі цего не зроблять, будуть суспендовані. — Іван Карпа, предс.; Дм. Кузьма, кас.; В. Лоняк, рек. секр.; Тарас Шпікула, ф. секр.

ЧЕСТЕР, ПА. Бр. Сош. св. Духа, від. 237, повідомляє своїх членів і членниць, що місячні збори відбудуться в неділю, 14-го серпня, в годині 1-ій пополудни, в У. Н. Домі при 4-тій і Ворд ул. тХо довгує більше як 2 місяці, має конечно явитись, бо ухвала з 12 червня забороняє урядникам давати членам більший кредит. Довгуючий член, коли цего не зробить, буде суспендований. — Лука Блаґітка, предс.; Григ. аЗбитко, кас.; Григорій Стеців, секр.

БРІДЖПОРТ, КОНН. Тов. Укр. Січ, від. 59, повідомляє усіх своїх членів і членниць, що місячні збори відбудуться в суботу, 13 серпня, в годині 7.30 ввечір. Подається до відома членам, що від минувших зборів наш відділ буде оптсупати після статута і після ухвал, які западуть на зборах. Отже члени довгуючі мусять вирівнати свій довг, бо інакше будуть суспендовані. Члени, що не були на піврічних зборах, мусять заплатити кару після статута. Проситься членів прийти в означений час на збори. — Іван Гаґва, секр.

КЛІВЛЕНД, О. Тов. ім. Ів. Франка, від. 334, повідомляє всіх членів, що піврічний мітінґ відбудеться в неділю, 14 серпня, в годині 12-тій в полудне, в гали У. Н. Дому. Взивається всіх членів прибути на означений час, щоб відбути мітінґ як слід, бо минувшого місяця з браку членів не можна було полагодити дуже важних справ. Вкладок другими членами або дітьми не посилайте, але приходіть самі. Напоминається довгуючих членів вирівнати свої залеглости. — Микола Задерецький, предс.; Осип Запоточний, рек. секр.

Сказав, що знав.

Свідок прийшов до суду. Присягає, що буде говорити правду, виключно правду.

Суддя: Щож свідок знає про цю справу?

Свідок: Нічого.

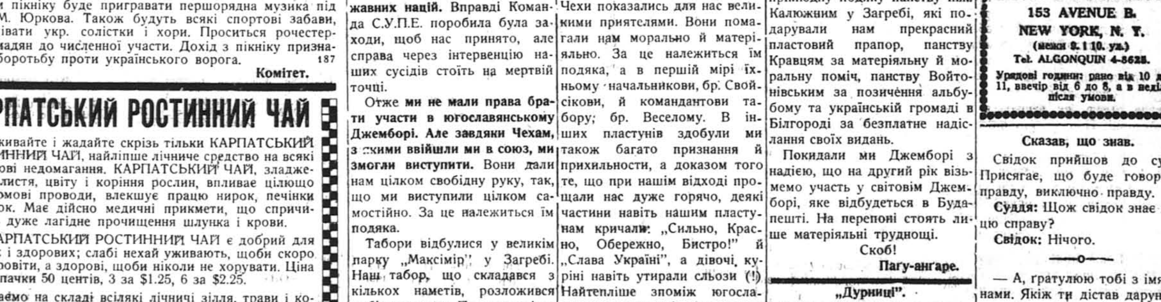
—o—

— А, ґратулюю тобі з іменинами. Якіж ти дістав дарунки?

— Один був дуже гарний. Колишко подарував мені з власною присвятою цю книжку, що то я був тобі її позичив тому рік!

ТАРЗАН І ЗОЛОТИЙ ЛЕВ.

(23)

В маленькому мозку малпи поволі склався плян, як дібратися до Тарзана, тікаючи незамітно з міста. Тепер для неї наступив дуже важний час. Її вратувало від загибелі, коли вона попалася до рук мешканців Опару, те, що вона була ще дуже маленька, а потім зацікавила декого своєю здібністю танцювати та виробляти ріжні „штуки". Та всеж вона жила в страху, що одного дня її вбють і зїдять, як їдять інші малпи.

—o—

Перед самим смерком великий Каді побачив, як через мур Опару перемайнула мала малпа, якраз у тому місці, де він зібрав пятьдесять найкращих своїх бойців, щоб вони стрінули там Тарзана з його вояками. Тому, що на мурах часто стрибали ріжні малпи, Каді не надав значіння й на цей раз. Не звернув він уваги і на те, що малпа стрибнула з муру й десь зникла за ним. Він не слідкував за нею й не бачив, як вона подалася далі долиною.

Маленька Ману швидко бігла напроти Тарзана та його людей. Вона трохи боялася, що її можуть убити раніше, ніж вона дістанеться до Тарзана й розкаже йому, чому прибігла сюди. Стрибаючи з каменя на камінь та з куща на кущ, вона наблизилася до Тарзана з його людьми, але не відразу. Вона приглядалася до того, що роблять там люди. Вони брали довгі дерева та перевязували їх упоперек патиками. Це вони робили драбини.

Нарешті Ману дібралася до дерева, біля якого стояв Тарзан, керуючи працею своїх людей. Та малпа не знала, що вона помилялася. Вона не знала, що ці люди були наняті Фльорою Гокс, а той, кого вона вважала Тарзаном, був не хто інший як Естебан, якого легко навіть люди брали за Тарзана. Малпочка не знала своєї великої помилки, яку вона робить, приймаючи злочинця Естебана за Тарзана. Вона ратувала злочинця, не знаючи того, на шкоду Тарзанови.